

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 130/2022-61

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Sžo 5/2018 z 9. mája 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 23 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 2, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1, čl. 14 ods. 1, čl. 26 ods. 1, čl. 36 ods. 2, čl. 38 ods. 2, čl. 40 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), práva podľa čl. 2 bodu 1 Protokolu č. 4 k dohovoru, čl. 2 bod 3 písm. a), b), c) a práv podľa čl. 12 ods. 1 a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ sa správnou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti druhostupňového administratívneho rozhodnutia Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove (ďalej len „žalovaný“) č. k. KRPZ-PO-KDI3-86/2013-P z 23. septembra 2013, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa a potvrdené rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Poprad ako prvostupňového orgánu verejnej správy č. k. ORPZ-PP-OD12-17-103/2013 z 12. júla 2013 o zadržaní vodičského preukazu sťažovateľa podľa § 70 ods. 7 zákona

č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“). Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia vyplýva, že sťažovateľ viedol 28. júna 2013 o 21.00 h motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, keď mu vykonanou dychovou skúškou bola nameraná hodnota 0,98 miligramu etanolu na liter vydychovaného vzduchu (2,04 promile) a opakovanou dychovou skúškou vykonanou o 21.30 h mu bola nameraná hodnota 1,11 miligramu etanolu na liter vydychovaného vzduchu (2,31 promile). Týmto konaním bol sťažovateľ dôvodne podozrivý z porušenia § 4 ods. 2 písm. c) zákona o cestnej premávke s poukazom na § 137 ods. 2 písm. a) zákona o cestnej premávke a zo spáchania trestného činu podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona. Pri rozhodovaní o odvolaní vychádzal žalovaný zo zisteného skutkového stavu veci, pričom sa zaoberal iba okolnosťami zadržania vodičského preukazu a následného vydania rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu s tým, že samotným skutkom a námietkami sťažovateľa sa bude následne zaoberať príslušný orgán rozhodujúci o merite veci. Konštatoval, že vodičský preukaz bol sťažovateľovi zadržaný v súlade s § 70 ods. 5 zákona o cestnej premávke s poukazom na § 70 ods. 1 písm. a) zákona o cestnej premávke, pretože dôvody zadržania stále trvajú, pričom zdôraznil, že pre zadržanie vodičského preukazu je postačujúce, že sťažovateľ je dôvodne podozrivý zo skutku, za spáchanie ktorého je možné uložiť trest alebo sankciu zákazu činnosti spočívajúcu v zákaze vedenia motorového vozidla.

3. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 S 47/2013-43 z 5. marca 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) bolo rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu verejnej správy z 12. júla 2013 zrušené podľa vtedy platného a účinného § 250j ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a vec bola vrátená žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne krajský súd rozhodol o náhrade trov konania.

3.1. V odôvodnení skonštatoval odôvodnenosť správnej žaloby sťažovateľa a uviedol, že v čase zadržania vodičského preukazu síce existovali zákonné podmienky na jeho zadržanie policajtom na mieste podľa § 70 ods. 1 písm. a) zákona o cestnej premávke a následné vydanie rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu, avšak žalovaný pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa žiadnym spôsobom neodôvodnil ďalšie zadržanie vodičského preukazu z hľadiska bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Podľa § 70 ods. 6 zákona o cestnej premávke pritom bolo podľa názoru krajského súdu jeho povinnosťou skúmať odôvodnenosť ďalšieho zadržania vodičského preukazu sťažovateľa.

4. O odvolaní žalovaného rozhodol najvyšší súd (prvým) rozsudkom č. k. 3 Sžo 188/2015 z 26. apríla 2017, ktorým rozsudok krajského súdu zmenil tak, že správnu žalobu sťažovateľa zamietol. Nálezom č. k. II. ÚS 62/2018 z 10. júla 2018 ústavný súd vyslovil, že predmetným rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 2 listiny a tiež jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ho zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Z odôvodnenia uvedeného nálezu pritom vyplýva, že dôvodom vyhovenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa bolo pochybenie najvyššieho súdu, ktorý v odôvodnení rozsudku konštatoval, že sťažovateľ sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril, napriek tomu, že vyjadrenie sťažovateľa bolo najvyššiemu súdu nepochybne doručené.

5. Po vrátení veci najvyšší súd napadnutým rozsudkom opätovne rozhodol o odvolaní žalovaného proti rozsudku krajského súdu a rovnako ako predchádzajúcim rozsudkom z 26. apríla 2017 zmenil rozsudok krajského súdu podľa § 220 OSP tak, že správnu žalobu sťažovateľa ako nedôvodnú

zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal, pričom v súlade s § 492 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) aplikoval na vec sťažovateľa ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

5.1. Najvyšší súd v intenciách nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 62/2018 zdôraznil obsah vyjadrenia sťažovateľa k odvolaniu žalovaného zo 14. mája 2015 a po preskúmaní rozsudku krajského súdu a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru o dôvodnosti odvolania žalovaného. Skonštatoval vnútornú rozpornosť rozsudku krajského súdu pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného. Krajský súd totiž na jednej strane vyslovil, že v posudzovanom prípade existovali podmienky na zadržanie vodičského preukazu sťažovateľa podľa § 70 ods. 1 písm. a) zákona o cestnej premávke a následné vydanie rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu, a na strane druhej žalovanému vytkol neuvedenie dôvodov na ďalšie zadržiavanie vodičského preukazu sťažovateľa z hľadiska bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. S poukazom na § 70 ods. 1 zákona o cestnej premávke upravujúceho dôvody zadržania vodičského preukazu policajtom najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ nesporne viedol motorové vozidlo pod vplyvom návykovej látky, k čomu sa napokon aj sám priznal a za čo mu bolo vznesené obvinenie pre prečin ohrozovania pod vplyvom návykovej látky. Vzhľadom na to, že pre zadržanie vodičského preukazu podľa § 70 ods. 1 písm. a) zákona o cestnej premávke je postačujúca možnosť uloženia trestu alebo sankcie zákazu činnosti spočívajúcej v zákaze vedenia motorového vozidla, najvyšší súd zastával názor, že iné dôvody nebolo potrebné v danom prípade skúmať.

5.2. Najvyšší súd ďalej akcentoval, že pre správny súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy, preto krajský súd nesprávne zohľadňoval trvanie trestného konania a dobu od zadržania vodičského preukazu sťažovateľa až do rozhodnutia o skutku, ktorý mu bol kladený za vinu. Za relevantnú považoval skutočnosť, že v čase vydania rozhodnutia žalovaného trvali dôvody na zadržanie vodičského preukazu, pričom prvostupňový orgán verejnej správy rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu vydal v čase, keď bol sťažovateľ podozrivý zo spáchania prečinu ohrozovania pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, resp. porušenia ustanovení zákona o cestnej premávke, teda bol dôvodne podozrivý zo spáchania skutku, za ktorý je možné uložiť trest alebo sankciu zákazu činnosti spočívajúcu v zákaze vedenia motorového vozidla. V závere dodal, že v danom prípade boli splnené zákonné medze a hľadiská pre zadržanie vodičského preukazu stanovené § 70 ods. 1 písm. a) zákona o cestnej premávke, pričom úlohou najvyššieho súdu nebolo posudzovať účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia, ale len to, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu nasmeroval sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej po rozsiahlom opise skutkového stavu, poukazujúc na početné rozhodnutia najvyššieho súdu, ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) v podstatnom namieta, že:

a) napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný pre absenciu riadneho odôvodnenia, pretože najvyšší súd nereagoval na jeho podstatné argumenty obsiahnuté vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného, čím nerešpektoval záväzný právny názor vyjadrený v náleze ústavného súdu č. k. II. ÚS 62/2018

z 10. júla 2018, konkrétne príkaz vysporiadať sa po vrátení veci na ďalšie konanie so všetkými relevantnými námietkami sťažovateľa;

b) skutkové a právne závery prijaté najvyšším súdom sú „*neodôvodnené a arbitrárne a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné*“, pretože najvyšší súd nesprávne aplikoval právo a vykladal ho reštriktívne v rozpore s ústavnými zásadami a napriek zásahu do práv sťažovateľa mu odmietol poskytnúť účinnú ochranu;

c) z rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu musia vyplývať dôvody potreby ochrany bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a súčasné splnenie zákonných medzí a hľadísk stanovených pre zadržanie vodičského preukazu, preto nesúhlasí s tvrdením najvyššieho súdu, že v správnom súdnom konaní nie je možné preskúmať tzv. správnu úvahu. Policajt je podľa sťažovateľa povinný odôvodniť, prečo sa pri zadržaní vodičského preukazu rozhodol v rámci správnej úvahy práve pre tento postup;

d) v súlade s § 70 ods. 6 zákona o cestnej premávke má rozhodujúci orgán povinnosť v každom štádiu konania skúmať odôvodnenosť zadržania vodičského preukazu a ak také dôvody už pominuli, musí byť vodičský preukaz vodičovi bezodkladne vrátený, pretože v zmysle § 70 zákona o cestnej premávke má ísť len o dočasné, preventívne opatrenie;

e) napadnutým rozsudkom došlo aj k zásahu do jeho základného práva užívať majetok, pretože motorové vozidlo je jeho majetkom, ktorý v dôsledku „*nezákonného*“ zadržiavania vodičského preukazu nemohol neobmedzene užívať;

f) bolo zasiahnuté taktiež do základného práva sťažovateľa slobodne podnikáť, pretože bol obmedzený pri výkone svojej podnikateľskej činnosti, ktorej je motorové vozidlo nevyhnutnou súčasťou;

g) nástroje trestnoprávnej a administratívno-právnej ochrany použité proti nemu boli neprimerané a neboli aplikované zákonným ani ústavne súladným spôsobom;

h) postup konajúcich orgánov verejnej správy bol v rozpore so zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov a ich rozhodnutia boli vydané na základe „*nezákonných podkladov*“;

i) ak zadržanie vodičského preukazu prekročí určitú primeranú dobu (približne mesiac), stráca prevenčný charakter a stáva sa represívnou sankciou – trestom. V danom prípade bol sťažovateľovi vodičský preukaz do rozhodnutia žalovaného zadržiavaný tri mesiace a následne do rozhodnutia súdu päť mesiacov, a tak toto opatrenie nadobudlo v zmysle judikatúry ESLP (rozhodnutie vo veci Maszni proti Rumunsku z 21. 9. 2006 a rozhodnutie vo veci Malige proti Francúzsku z 23. 9. 1998) charakter „*trestnej povahy*“. O takomto treste však musí v zmysle čl. 50 ods. 1 ústavy rozhodnúť súd, a nie správny orgán. Sťažovateľ tvrdí, že bol za svoje konanie potrestaný dvakrát, a to rozhodnutiami orgánov verejnej správy o zadržaní vodičského preukazu a následne rozhodnutím trestného súdu. Zadržanie vodičského preukazu sťažovateľa trvalo formálne až tri roky, pričom rozsudkom trestného súdu, ktorý dosiaľ nie je právoplatný, bol sťažovateľovi uložený trest zákazu činnosti v trvaní dvoch rokov.

7. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jeho práv označených v bode 1, zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, priznal mu finančné zadostučinenie v sume 10 000 eur a náhradu trov konania pozostávajúcich z hotových výdavkov (poštovného) vzniknutých pred ústavným súdom.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

K procesným predpokladom konania pred ústavným súdom

8. Ústavný súd považoval za potrebné vysporiadať sa najprv s otázkou včasnosti podania ústavnej sťažnosti, keďže z jej obsahu vyplýva, že napadnutý rozsudok bol sťažovateľovi doručený 14. decembra 2020 a podľa zistenia ústavného súdu nadobudol v rovnaký deň aj právoplatnosť. Sťažovateľ preukázateľne podal ústavnú sťažnosť na poštovú prepravu 24. marca 2021, čo vyplýva z pečiatky doručujúceho orgánu, teda po uplynutí lehoty na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 prvej vety zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V zmysle § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov v čase od 19. januára 2021 (dátum nadobudnutia účinnosti zákona) do 28. februára 2021 neplynuli lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo zániku práva. Od 1. marca 2021 ich plynutie pokračovalo. Z doslovného znenia uvedeného ustanovenia vyplýva, že spočívanie lehôt sa týka len ochrany práv v súkromnoprávných vzťahoch. Vychádzajúc z cieľa predmetnej právnej úpravy a celospoločenskej situácie, počas ktorej boli mimoriadne opatrenia zákonodarcom prijaté, je potrebné vziať do úvahy skutočnosť, že sťažením uplatnenia ochrany svojich práv v mimoriadnej situácii sú (boli) potenciálne postihnutí aj nositelia práv vyplývajúcich z iných než súkromnoprávných vzťahov (napríklad práva, ochrana ktorých sa uplatňuje v správnom súdnictve, ale aj v súdnictve ústavnom). Ústavný súd (napr. na rozdiel od ESLP) nemá zákonom danú možnosť sám svojím vlastným vnútorným aktom rozhodnúť o predĺžení lehoty na podanie návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, rešpektuje však vo svojej činnosti *inter alia* princípy právneho štátu, princíp rovnosti, povinnosť ústavne konformného výkladu a aplikácie právnych noriem (čl. 152 ods. 4 ústavy), ako aj materiálny prístup k ochrane základných práv a slobôd, a preto, vychádzajúc z čl. 46 ústavy s ohľadom na § 62 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. II až IV Civilného sporového poriadku, považuje spočívanie lehoty na uplatnenie práva v uvedenom období za aplikovateľné aj na posudzovanie dodržania lehoty na podanie návrhu na začatie konania pred ústavným súdom. V danom prípade lehota na podanie ústavnej sťažnosti spočívala v čase od 19. januára 2021 do 28. februára 2021, pričom opätovne začala plynúť 1. marca 2021, preto ústavný súd považuje ústavnú sťažnosť sťažovateľa (odovzdanú na poštovú prepravu 24. marca 2021 a doručení ústavnému súdu 13. apríla 2021, pozn.) za podanú včas.

9. Vzhľadom na to, že sťažovateľ je advokátom zapísaným v Slovenskej advokátskej komore, čo ústavnému súdu náležite preukázal, vzťahuje sa na neho zákonom stanovená výnimka z obligatórneho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom (§ 34 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

10. Keďže ústavná sťažnosť bola podaná včas oprávnenou osobou – sťažovateľom, ktorý pred jej podaním vyčerpal všetky prostriedky poskytnuté zákonom na ochranu jeho práv, pričom spĺňa

všetky náležitosti vyžadované zákonom, ústavný súd pristúpil k samotnému posúdeniu opodstatnenosti tvrdení obsiahnutých v ústavnej sťažnosti.

K posúdeniu opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľa

11. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie širokej škály článkov špecifikovaných v bode 1 tohto uznesenia napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok krajského súdu tak, že správna žaloba sťažovateľa bola ako nedôvodná zamietnutá.

12. Ústavný súd považuje v rámci formulovania všeobecných východísk, ktoré tvoria ústavnoprávny základ jeho rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľa, za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa zásadne obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

13. Vzhľadom na to, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu bol vydaný v systéme správneho súdnictva, ústavný súd akcentuje potrebu zohľadňovať jeho špecifiká. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (m. m. III. ÚS 502/2015).

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 2 listiny) a práva na spravodlivý súd podľa čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu:

14. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu patrí do obsahu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivý súd podľa čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu (pozri II. ÚS 269/2019) taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy (a tiež čl. 36 ods. 2 listiny) predstavuje *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu ustanoveniu čl. 46 ods. 1 ústavy, pričom aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy. Článkom 46 ods. 2 ústavy je pritom garantované ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhajiteľným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

15. Uvedené východiská bol pri rozhodovaní povinný dodržať aj najvyšší súd, preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či ich skutočne

rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či ústavná sťažnosť je alebo nie je opodstatnená.

16. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v spojení s rozsudkom krajského súdu a taktiež s rozhodnutiami orgánov verejnej správy, ktoré mu predchádzali.

17. V kontexte uplatnenej sťažostnej argumentácie ústavný súd pripomína, že aplikácia a výklad jednotlivých ustanovení tzv. podústavného (jednoduchého) práva v správnom konaní je vecou orgánov verejnej správy a konajúcich súdov v rámci správneho súdnictva, pričom ústavnému súdu neprináleží poskytovať výklad právnych predpisov v oblasti verejnej správy, ale má právomoc preskúmať len to, či v konaní neboli porušené ústavne zaručené práva alebo slobody účastníkov konania a či bolo konanie vedené v súlade s ústavnými princípmi. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánmi zákonov“, mohol by nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. Z ústavnoprávneho hľadiska teda môže byť posúdená len otázka, či skutkové zistenia majú dostatočnú a racionálnu základňu, či právne závery týchto orgánov verejnej moci nie sú s nimi v extrémnom nesúlade a či podaný výklad práva je ústavne konformný.

18. V posudzovanom prípade konajúce správne súdy posudzovali zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa a potvrdené rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy o zadržaní jeho vodičského preukazu podľa § 70 ods. 7 zákona o cestnej premávke z dôvodu, že sťažovateľ bol dôvodne podozrivý zo spáchania skutku, za ktorý je možné uložiť trest alebo sankciu zákazu činnosti spočívajúcu v zákaze vedenia motorového vozidla [§ 70 ods. 1 písm. a) zákona o cestnej premávke]. Z rozhodnutí orgánov verejnej správy a konajúcich správnych súdov vyplýva, že vodičský preukaz bol sťažovateľovi zadržaný po tom, čo preukázateľne viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, keďže vykonanou dychovou skúškou mu bola nameraná hodnota 0,98 miligramu etanolu na liter vydychovaného vzduchu (2,04 promile) a následne opakovanou dychovou skúškou hodnota 1,11 miligramu etanolu na liter vydychovaného vzduchu (2,31 promile).

19. Sťažovateľ v danom prípade činí spornou otázku, či bol správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (žalovaného) povinný prihliadať aj na dobu, počas ktorej bol sťažovateľovi zadržaný vodičský preukaz, alebo posudzovať len zákonnosť takéhoto rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu.

20. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku pritom vyplýva, že najvyšší súd na rozdiel od krajského súdu dospel k záveru, že s poukazom na § 250i ods. 1 vety prvej OSP bol správny súd pri rozhodovaní oprávnený skúmať len existenciu zákonnosti dôvodov na vydanie rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu, a nie posudzovať samotnú dobu od zadržania vodičského preukazu, resp. dĺžku trestného konania, až do rozhodnutia o skutku, ktorý bol sťažovateľovi kladený za vinu. Uvedené časové kritérium bolo podľa názoru najvyššieho súdu z hľadiska preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného irelevantné. Na aplikáciu § 70 ods. 1 písm. a) zákona o cestnej premávke bola totiž v danom prípade postačujúca len možnosť uloženia

trestu alebo sankcie zákazu činnosti spočívajúceho v zákaze vedenia motorového vozidla za skutok, zo spáchania ktorého bol sťažovateľ dôvodne podozrivý.

21. Na takomto závere ústavný súd nezistil žiadne extrémne vybočenie z výkladových pravidiel majúce ústavnoprávnu relevanciu. Najvyšší súd zreteľne vymedzil, že podstatou daného správneho súdneho konania bolo preskúmanie splnenia zákonných podmienok na zadržanie vodičského oprávnenia sťažovateľa a tým,, ako dlho bol následne vodičský preukaz sťažovateľovi zadržovaný, sa nebol správny súd v rámci súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného oprávnený zaoberať. Túto námietku sťažovateľa preto ústavný súd hodnotí ako neopodstatnenú.

22. Z obsiahlej sťažnostnej argumentácie sťažovateľa (zhrnutej v bode 6) možno ďalej vyvodiť námietku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý sa podľa sťažovateľa nevysporiadal s jeho uplatnenými námietkami prezentovanými vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného.

23. V zmysle svojej stabilizovanej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (I. ÚS 465/2021). Po dôkladnom oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku však ústavný súd konštatuje, že uvedené nie je prípad sťažovateľa, preto jeho výhradu týkajúcu sa nedostatku odôvodnenia považuje za nedôvodnú. Ústavný súd sa presvedčil, že najvyšší súd v dôvodoch svojho rozhodnutia akcentoval obsah vyjadrenia sťažovateľa zo 14. mája 2015 a rešpektujúc nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 62/2018-54 z 10. júla 2018, náležite reagoval na jeho pre vec podstatné námietky. Primeraným a náležitým spôsobom sa vysporiadal s relevantnými tvrdeniami sťažovateľa, objasnil, z akých dôvodov dospel k opačnému záveru ako krajský súd, ktorý pri preskúmaní rozhodnutia žalovaného nesprávne zohľadňoval aj samotnú dobu zadržania vodičského preukazu, hoci ako už bolo zmienené, v zmysle § 250i ods. 1 OSP (teraz § 135 SSP, pozn.) bola podstatná len existencia zákonnosti dôvodov preskúmaného rozhodnutia, ktoré tu boli v čase jeho vydania. Ako neopodstatnenú preto najvyšší súd vyhodnotil námietku sťažovateľa, podľa ktorej má zadržanie vodičského preukazu trvajúce pár mesiacov za následok zmarenie prípadného potrestania v trestnom, resp. administratívnom konaní. Najvyšší súd súčasne neponechal bez povšimnutia ani ďalšiu námietku sťažovateľa týkajúcu sa arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného, keď skonštatoval zákonný podklad preskúmaného rozhodnutia, dostatok dôvodov a skutočnosť, že bolo vydané v čase, keď bol sťažovateľ podozrivý zo spáchania trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky. Napokon najvyšší súd (zhodne s krajským súdom) dodal, že ďalšími námietkami sťažovateľa sa nebolo potrebné ani dôvodné zaoberať, keďže nesúviseli s preskúmaným rozhodnutím žalovaného, ale týkali sa samotného skutku, ktorý bol sťažovateľovi kladený za vinu.

24. Namietané rozhodnutie je tak podľa názoru ústavného súdu presvedčivé, konzistentné a logicky odôvodnené, pričom z neho vyplývajú všetky úvahy, ktoré najvyšší súd viedli k právnemu záveru o nedôvodnosti správnej žaloby sťažovateľa, a teda k zmene rozsudku krajského súdu. V žiadnom prípade ho preto nemožno považovať za nepreskúmateľné a arbitrárne.

25. Sťažovateľ ďalej rozporuje právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého v správnom súdnom konaní nie je možné preskúmať účelnosť a vhodnosť použitia tzv. správnej úvahy. Ani táto sťažnostná námietka však nie je dôvodná.

26. Najvyšší súd v tejto súvislosti prilehavo vysvetlil, že pri rozhodnutí, ktoré orgán verejnej správy vydal na základe zákonom povolenej správnej úvahy, správny súd preskúmava iba to, či také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah nevybočili z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Správny súd neposudzuje podľa § 245 ods. 2 OSP (teraz § 27 ods. 2 a 3 SSP, pozn.) účelnosť, hospodárnosť a vhodnosť takého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu orgánu verejnej správy.

27. Ústavný súd k tomu dodáva, že správna úvaha je typickým manévrovacím prostriedkom orgánu verejnej správy pri realizácii exekutívnej moci v štáte. Je totiž výlučným oprávnením orgánov výkonnej moci, medzi ktoré patria aj orgány verejnej správy, aby v rámci normatívne určených mantinelov pri svojej verejnosprávnej pôsobnosti rozhodli alebo upravili určitú vec. Len výnimočne totiž právny poriadok spája výkon verejnej správy s takým postupom, pri ktorom je určitý stav spojený s jediným právnym riešením bez možnosti výberu. Správny súd teda nie je oprávnený posudzovať, či orgán verejnej správy aplikoval svoju diskrečnú právomoc vhodným spôsobom, ale predmet prieskumu sa bude vzťahovať na to, či preskúmané rozhodnutie, opatrenie alebo i iný zásah nevybočili z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Použitie správnej úvahy však nemôže byť nikdy arbitrárne, a preto musí byť náležite odôvodnené a súčasne byť v súlade so zásadami logického myslenia (bližšie pozri *Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2017. s. 212.*).

28. V prejednávanej veci bolo nepochybné, že prvostupňový orgán verejnej správy vydal rozhodnutie na základe zákonom povolenej voľnej úvahy, čomu zodpovedá aj konštrukcia § 70 ods. 1 písm. a) zákona o cestnej premávke, podľa ktorej je policajt „*oprávnený zadržať vodičský preukaz vydaný orgánom Slovenskej republiky alebo orgánom iného štátu, ak možno uložiť trest alebo sankciu zákazu činnosti spočívajúcu v zákaze vedenia motorového vozidla*“. Z tohto ustanovenia vyplýva, že sám zákonodarca ponechal na orgáne verejnej správy určitú mieru uváženia, pričom túto mieru uváženia ohraničil zákonnými podmienkami, až za splnenia ktorých je orgán verejnej správy oprávnený pristúpiť k samotnému zadržaniu vodičského preukazu podľa § 70 ods. 1 písm. a) až e) zákona o cestnej premávke. Zadržanie vodičského preukazu podľa § 70 ods. 1 písm. a) zákona o cestnej premávke pritom môže trvať až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej (§ 70 ods. 3 zákona o cestnej premávke). V danom prípade považoval prvostupňový správny orgán za preukázané, že sťažovateľ sa tým, že viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, dopustil závažného porušenia pravidiel cestnej premávky [§ 4 ods. 2 písm. c) s poukazom na § 137 ods. 2 písm. a) zákona o cestnej premávke], čím je dôvodne podozrivý zo spáchania skutku, za ktorý možno uložiť trest alebo sankciu zákazu činnosti spočívajúcu v zákaze vedenia motorového vozidla. Odôvodnenosť a správnosť postupu policajta zadržať sťažovateľovi vodičský preukaz podľa § 70 ods. 1 písm. a) zákona o cestnej premávke pritom bola podľa názoru konajúcich správnych súdov umocnená aj tým, že už v čase vydania rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu bolo sťažovateľovi v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 204 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona.

29. Právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého jeho primárnou úlohou bolo posúdiť len to, či preskúmané rozhodnutie nevybočilo z ustanoveného zákonného rámca, a nie nahrádzať správne uváženie orgánov verejnej správy svojím vlastným, je plne ústavne akceptovateľný a udržateľný a nesignalizuje svojvôľu konajúceho súdu. Úlohou správneho súdnictva totiž

nie je nahrádzať kompetencie orgánov verejnej správy – teda rozhodovanie vo veci, ale zabezpečenie kontroly nad ich rozhodovaním (čl. 46 ods. 2 ústavy).

30. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu predstavuje určitú formu trestu a sťažovateľ tak bol za ten istý skutok potrestaný dvakrát, a to v rámci správneho (administratívneho) konania a následne rozhodnutím trestného súdu, ústavný súd uvádza, že inštitút zadržania vodičského preukazu a následné rozhodnutie o zadržaní je rozhodnutím predbežnej povahy a nie je rozhodnutím o vine a treste, resp. o sankcii. Zadržanie vodičského preukazu je možným a zákonom predpokladaným následkom spáchania dopravného priestupku alebo trestného činu, pričom funkciou tohto opatrenia nie je trestať, ale zaistiť bezpečnosť cestnej premávky a jej ostatných účastníkov. Akokoľvek môže sťažovateľ vnímať dôsledky a účinky tohto administratívneho opatrenia ako uloženie trestu zákazu činnosti, podľa názoru ústavného súdu nejde o sankciu (trest), s ktorým sú spojené všetky trestnoprávne dôsledky. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na rozsudok najvyššieho súdu č. k. 1 Asan 17/2019 z 28. apríla 2020, závery ktorého boli navyše z hľadiska ich ústavnej akceptovateľnosti predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu (bližšie pozri uznesenie č. k. III. ÚS 19/2022 z 20. januára 2022). Najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí akcentoval odlišnosť rozhodovania o zadržaní vodičského preukazu a rozhodovania o súvisiacom priestupku (trestnom čine), keď uviedol, že *„zadržanie vodičského preukazu... nie je trestaním, nejde o rozhodovanie o priestupku a uložení sankcie... Toto opatrenie neplní represívnu funkciu, ale najmä funkciu ochrannú, ktorá zahŕňa právomoc poskytnúť ochranu zákonom chránenému záujmu obmedzením alebo odňatím práva v zákonom stanovených prípadoch na zabránenie ďalšiemu páchaní správnych deliktov... je potrebné preto dôsledne rozlišovať rozhodovanie o zadržaní vodičského preukazu, kde postačuje dôvodné podozrenie zo spáchania priestupku, za ktoré je možné uložiť trest alebo sankciu zákazu činnosti, a rozhodovanie o samotnom priestupku, kde sa vyžaduje už preukázanie spáchania priestupku konkrétnym páchatelom vrátane preukázania jeho zavinenia...“* (body 30 – 34 rozsudku). K obdobnému záveru pritom dospel najvyšší súd aj vo svojom predchádzajúcom rozsudku č. k. 4 Asan 9/2018 z 5. februára 2019.

31. Predmetný záver je podporený aj judikatúrou ESLP, podľa ktorej predstavuje zadržanie vodičského preukazu po obmedzený čas len preventívne opatrenie, účelom ktorého je zabezpečiť bezpečnosť ďalších účastníkov cestnej premávky, pričom ho nie je možné považovať za trest v zmysle čl. 6 dohovoru (napr. rozhodnutie o neprijateľnosti sťažnosti vo veci Hangl proti Rakúsku z 20. 3. 2001, sťažnosť č. 38716/97, rozsudok vo veci Escoubet proti Belgicku z 28. 10. 1999, sťažnosť č. 26780/95). Podobný prístup zaujal ESLP taktiež v rozhodnutí vo veci Mulot proti Francúzsku zo 14. decembra 1999, sťažnosť č. 37211/97, v ktorom zadržanie vodičského preukazu v rámci správneho konania po dobu 6 mesiacov z bezpečnostných dôvodov pred samotným začatím súdneho konania nepovažoval za trest v zmysle čl. 6 dohovoru, ale len za preventívne opatrenie.

32. Vo vzťahu k rozhodnutiam ESLP, na ktoré sťažovateľ odkazuje v ústavnej sťažnosti, ústavný súd uvádza, že v rozsudku vo veci Malige proti Francúzsku z 23. septembra 1998 sa ESLP zaoberal otázkou bodového systému vo Francúzsku. Predmetné rozhodnutie sa týka rešpektovania práva na prístup k súdu v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru a možnosti preskúmania rozhodnutia o sankcii predstavujúcej odobratie bodov (*deduction of points*) za spáchanie dopravného priestupku, ktorá je automatickým následkom rozhodnutia trestného súdu o odsúdení (bod 38 rozsudku), teda uvedený prípad sa netýka správneho konania, ako je tomu v prípade sťažovateľa. Európsky súd

pre ľudské práva v tomto prípade riešil otázku, či je záznam bodov v registri vodičov trestom a či má trestnú povahu v zmysle čl. 6 dohovoru, pričom dospel k záveru, že záznam bodov môže viesť až k odobratiu vodičského preukazu. Vyvodil tak, že hoci záznam bodov má preventívny charakter, má súčasne trestajúcu a odstrašujúcu povahu a je podobný sekundárnemu trestu. Porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru však v tomto prípade vyslovené nebolo.

33. V rozsudku Maszni proti Rumunsku z 21. septembra 2006 sa ESLP vyjadril k zásade *ne bis in idem* zakotvenej v čl. 4 Protokolu č. 7 k dohovoru, ktorej cieľom je zabrániť začatiu ďalšieho „trestného konania“ o tom istom skutku, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté. Konštatoval, že o ďalší „trest“ nejde v prípade, ak medzi konaniami existuje „dostatočne úzke spojenie“ a sankcia uložená v nadväzujúcom konaní je priamym a predvídateľným dôsledkom pôvodného odsúdenia (pozri tiež rozhodnutie ESLP o neprijateľnosti vo veci Nilsson proti Švédsku z 13. 12. 2005, sťažnosť č. 73661/01).

34. V tejto rovine ústavný súd, vychádzajúc práve z citovanej judikatúry ESLP, ako aj judikatúry najvyššieho súdu, uvádza, že rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu podľa § 70 ods. 7 zákona o cestnej premávke je natoľko spojené s nadväzujúcim konaním o priestupku, eventuálne s konaním o trestnom čine, že nie je možné uvažovať o tom, že takéto rozhodnutie vydané v správnom konaní je samo osebe trestom, a teda že má charakter „trestnej povahy“ tak, ako to tvrdí sťažovateľ v ústavnej sťažnosti. Rovnako nie je možné prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľa, že za skutok, ktorého sa dopustil, bol potrestaný dvakrát (v rámci správneho konania a následne v trestnom konaní). Otázka viny a uloženia trestu za spáchaný prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky bola predmetom prebiehajúceho trestného konania, v ktorom, ako to vyplýva z ústavnej sťažnosti, bol sťažovateľ uznaný vinným a bol mu uložený trest zákazu činnosti. Ako už ústavný súd opakovane uviedol, správne súdy mohli na základe správnej žaloby sťažovateľa posudzovať len splnenie zákonných podmienok pre vydanie rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu v zmysle zákona o cestnej premávke. Na základe uvedeného je preto potrebné dospieť k záveru o neopodstatnenosti týchto predostretých námietok sťažovateľa.

35. Ústavný súd tak uzatvára, že z pohľadu konania o ústavnej sťažnosti najvyšší súd zvolil výkladový a realizačný prístup k podústavnému právu, ktorý si v okolnostiach sťažovateľovej veci nevyžaduje revíziu zo strany ústavného súdu. Ústavný súd je preto presvedčený, že v posudzovanej veci nie je daný dôvod, aby závery obsiahnuté v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu z ústavnoprávneho hľadiska neakceptoval, keďže ich považuje za náležité odôvodnené a presvedčivé. Vzhľadom na to, že sťažovateľom uplatnené námietky nesignalizujú súvislosť s možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 2 listiny) ani s právom podľa čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

36. V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd už len dodáva, že obsahom práva spravodlivé súdne konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a ústavne udržateľné. Aj stabilná

rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu vrátane ich dôvodov a námietok.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru:

37. Sťažovateľ s poukazom na judikatúru ESLP v ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie označených článkov dohovoru a tvrdí, že sú na jeho prerokúvanú vec aplikovateľné.

38. Konania spadajúce do rámca „trestného obvinenia“ podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vymedzil ESLP v rozsudku Engel a ostatní proti Holandsku z 8. júna 1976, v ktorom určil, že pre posúdenie toho, či ide o „trestné obvinenie“, je potrebné zohľadniť tri tzv. engelovské kritéria, ktorými sú:

1. právna kvalifikácia skutku vo vnútroštátnom práve,
2. povaha deliktu z hľadiska chráneného záujmu a účelu sankcie,
3. povaha a stupeň prísnosti sankcie, ktorá hrozí dotknutej osobe.

39. Pri aplikácii uvedených kritérií nie je s ohľadom na podstatu a účel rozhodnutia o zadržení vodičského preukazu možné dospieť k záveru, že takéto rozhodnutie orgánu verejnej správy je trestom v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru. Naopak, podľa názoru ústavného súdu vedú aj predmetné kritéria k záveru, že rozhodnutie o zadržení vodičského preukazu nemožno podradiť pod pojem „trestné obvinenie“ v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru.

40. Ústavný súd sa pritom už zmienil, že rozhodnutie o zadržení vodičského preukazu nie je opatrením trestnej povahy, a teda nie je sankciou ani trestom (body 31 až 35 tohto uznesenia), ale ide o opatrenie preventívneho charakteru, pričom k opačnému záveru nie možné dospieť ani po posúdení veci z hľadiska už uvedených engelovských kritérií. Z tohto dôvodu nie je na právnu vec sťažovateľa čl. 6 ods. 1 dohovoru *ratione materiae* aplikovateľný a sťažovateľ sa tak nemôže domáhať procesných záruk v ňom stanovených.

41. Pokiaľ ide o čl. 13 dohovoru, ústavný súd zdôrazňuje, že jeho uplatňovanie musí nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv zaručených dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, sp. zn. IV. ÚS 325/2011 a sp. zn. I. ÚS 538/2013). Citovaná judikatúra ESLP potvrdzuje zrejmu súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor zaručuje, a keďže ústavný súd zistil, že v danom prípade k porušeniu práva sťažovateľa zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru najvyšším súdom nedošlo, nemohol dospieť ani k záveru, že by najvyšší súd porušil právo sťažovateľa zaručené čl. 13 dohovoru.

42. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa bolo preto potrebné v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 11 ods. 1 listiny), práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového

protokolu a základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 26 ods. 1 listiny):

43. Porušenie označených hmotných práv vidí s'ťažovateľ v tom, že v dôsledku rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu bol obmedzený vo svojom práve nerušene užívať osobný automobil, ktorý je jeho majetkom, a súčasne nemohol vykonávať podnikateľskú činnosť, ktorej je motorové vozidlo bežnou súčasťou. S'ťažovateľ pritom namieta porušenie týchto práv v spojení s namietaným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 2 listiny, je z povahy veci zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto s'ťažovateľom označených práv.

44. Napriek uvedenému záveru považuje ústavný súd v tejto súvislosti za potrebné opätovne upriamiť pozornosť na skutočnosť, že vodičský preukaz bol s'ťažovateľovi zadržaný iba na tom základe, že preukázateľne viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, čím spáchal trestný čin ohrozovania pod vplyvom návykovej látky. V dôsledku toho preventívneho opatrenia bol s'ťažovateľ prirodzene obmedzený v užívaní svojho motorového vozidla, avšak ide o zákonom aprobovaný následok (konzekvenciu) spojený s protiprávnym konaním s'ťažovateľa, ktorý nedosahuje takú intenzitu, aby bolo možné čo i len uvažovať o zásahu do podstaty základného práva garantovaného v čl. 35 ods. 1 ústavy (a čl. 26 ods. 1 listiny). Súčasne nie je zrejmé, ako sa napadnutý rozsudok najvyššieho súdu (resp. samotné rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu) dotkol majetkovej sféry s'ťažovateľa, a tým neprípustne zasiahol do základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (a čl. 11 ods. 1 listiny), čo sa týka jeho práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

45. Ústavný súd v tomto smere poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Českej republiky č. k. II. ÚS 28/2000 z 8. marca 2000 (uverejnené v Sbíрке nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 3/2000), v ktorom bolo konštatované, že zadržanie vodičského preukazu v dôsledku spáchania trestnej činnosti nemožno vnímať ako obmedzenie základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 26 ods. 1 listiny), pretože ten, komu bol vodičský preukaz zadržaný, je obmedzovaný len tým, že pre dočasnú stratu vodičského oprávnenia nemôže k svojim služobným cestám používať osobné motorové vozidlo. Podnikateľskú činnosť však môže naďalej vykonávať, samozrejme s tým obmedzením, že služobné cesty absolvuje hromadnými dopravnými prostriedkami.

46. Na základe uvedeného ústavný súd aj v tejto časti odmietol ústavnú s'ťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.4. K namietanému porušeniu základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a podľa čl. 38 ods. 2 listiny) a základného práva na slobodu pohybu a pobytu podľa čl. 23 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 14 ods. 1 listiny), podľa čl. 12 ods. 1 medzinárodného paktu a podľa čl. 2 bodu 1 Protokolu č. 4 k dohovoru:

47. Napriek tomu, že s'ťažovateľ sa v petite ústavnej s'ťažnosti explicitne domáha vyslovenia porušenia aj predmetných základných práv podľa ústavy, listiny a medzinárodného paktu, v dôvodoch ústavnej s'ťažnosti absentuje vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu

akákoľvek argumentácia, nieto ešte relevantná ústavnoprávna argumentácia, ktorá by tvrdené porušenie týchto práv preukazovala a ktorá by tak mala podliehať prieskumu ústavného súdu v konaní o jeho ústavnej sťažnosti. V okolnostiach prípadu nebola ani len tvrdená príčinná súvislosť medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

III.5. K namietanému porušeniu čl. 50 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 40 ods. 1 listiny):

48. Porušenie čl. 50 ods. 1 ústavy (a čl. 40 ods. 1 listiny), podľa ktorého len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy, spočíva podľa sťažovateľa v tom, že rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu je rozhodnutím o treste, preto mal o ňom rozhodnúť príslušný súd a nie orgán verejnej správy. V danom prípade je potrebné poznamenať, že niektoré práva, ktoré ústava zaručuje v siedmom oddiele druhej hlavy, je možné uplatniť len v trestnom konaní, pričom ide najmä o čl. 50 ústavy. Keďže namietané rozhodnutie najvyššieho súdu bolo vydané v rámci správneho súdnictva, pričom ústavný súd v odôvodnení tohto uznesenia opakovane akcentoval, že rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu nie je rozhodnutím, ktoré by malo trestný charakter, resp. bolo trestnoprávnou sankciou, o ktorej by mal rozhodnúť súd, nie je možné dospieť k záveru o porušení týchto práv. Aj v predmetnej časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.6. K namietanému porušeniu čl. 2 bodu 3 medzinárodného paktu:

49. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 2 bodu 3 medzinárodného paktu (povinnosť zabezpečiť účinnú ochranu práv garantovaných paktom v prípade porušenia ľudských práv), ústavný súd aj v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, keďže v prejednáwanej veci nič nesignalizuje porušenie predmetného článku medzinárodného paktu.

50. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. marca 2022

Miloš Mad'ar
predseda senátu